

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการพิจารณาพิพากษาคดีอาญาหนึ่งๆ ศาลมีอำนาจและหน้าที่ในการใช้ดุลพินิจในหลายๆ ขั้นตอน ซึ่งพอจะแยกพิจารณาได้ดังต่อไปนี้

1. ดุลพินิจของศาลในการวินิจฉัยความผิด
2. ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษ ซึ่งรวมถึงการใช้ดุลพินิจของศาลในการวินิจฉัยเหตุอื่นๆ อันเกี่ยวกับการลงโทษ อาทิ การใช้ดุลพินิจรอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษ เป็นต้น

ในการใช้ดุลพินิจของศาลในการลงโทษตามกฎหมายอาญานั้น ศาลเป็นองค์กรสำคัญและมีความเกี่ยวข้องกับการใช้กฎหมายอาญามากที่สุด โดยศาลจะเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยกำหนดโทษตามกฎหมายอาญาเพื่อลงแก่ผู้กระทำความผิด ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการลงโทษ จึงเป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การพิจารณาเป็นอย่างยิ่ง

ศาลจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการใช้กฎหมายซึ่งเป็นเครื่องมือเพื่ออำนวยความยุติธรรม โดยจะวินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามที่กฎหมายบัญญัติหรือไม่ และควรลงโทษอย่างไร กล่าวคือ เมื่อศาลได้พิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยแล้ว หากเห็นว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ขั้นตอนต่อมาซึ่งมีความสำคัญยิ่งคือการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษว่าสมควรจะลงโทษสถานใดและควรกำหนดโทษให้มากน้อยเพียงใด รวมถึงพิจารณาว่ามีเหตุสมควรที่จะเพิ่มโทษ ลดโทษ รอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษหรือไม่ เพียงใด ทั้งนี้ เพื่อให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดเป็นรายกรณี

วัตถุประสงค์ของการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลทุกระบบกฎหมายนั้น ต้องการให้เกิดความเหมาะสมในการกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดแต่ละราย โดยคำนึงถึงลักษณะส่วนตัวของผู้กระทำความผิดอาญาที่แตกต่างกัน (Personality of punishment) อีกทั้งยังต้องการให้ได้สัดส่วนกับความชั่วหรือความน่าตำหนิ การลงโทษผู้กระทำความผิดให้ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดจะก่อให้เกิดความยุติธรรมตามเนื้อหา อันเกิดขึ้นจากการที่กฎหมายอาญาสารบัญญัติถูกใช้บังคับอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้สังคมเกิดความปลอดภัยจากผู้กระทำความผิด

ที่เข็ดหลาบและไม่กลับมากกระทำผิดซ้ำอีก และยังก่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ทางด้านผู้กระทำ ความผิดที่จะถูกลงโทษอย่างเหมาะสมและได้สัดส่วนกับการกระทำความผิด ในการใช้ดุลพินิจ ในการกำหนดโทษนั้นต้องมีแนวทางและหลักเกณฑ์เพื่อนำมาเป็นหลักในการนำองค์ประกอบต่างๆ มาพิจารณาประกอบกัน แต่ทั้งนี้ จะต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายในเรื่องบทกำหนดโทษ

จากการพิจารณาปัญหาการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษนั้น มีประเด็นปัญหาที่จะ ทำการศึกษาประเด็นแรก คือ ปัญหาเกี่ยวกับข้อจำกัดของบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ในการใช้ดุลพินิจของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง (ต่อไป จะเรียกย่อว่า “ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง”) เพื่อกำหนดโทษให้เหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิด และสอดคล้องกับความผิดที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำลง ปัจจุบันการกำหนดโทษในคดีความผิดต่อ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง ถูกจำกัดมิให้การใช้ดุลพินิจ เป็นไปโดยเหมาะสมทั้งกับตัวผู้กระทำความผิดและการกระทำความผิด กฎหมายจำกัดอำนาจ การใช้ดุลพินิจของศาลจนทำให้เกิดข้อขัดข้องในการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษ กล่าวคือ ในคดี ละเมิดลิขสิทธิ์ที่มีทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ โดยระวางโทษปรับขั้นต่ำมีจำนวนค่อนข้างสูง เช่น ในมาตรา 69 วรรคสอง ที่มีกำหนดโทษปรับขั้นต่ำหนึ่งแสนบาท หรือมาตรา 70 วรรคสอง ที่มีกำหนด โทษปรับขั้นต่ำห้าหมื่นบาท หากศาลจะลงโทษปรับ ก็ต้องลงโทษปรับในจำนวนที่สูงตามที่กฎหมาย กำหนด ไม่อาจใช้ดุลพินิจลงโทษปรับต่ำกว่านั้นได้ แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพ และศาลพิจารณาว่า มีเหตุบรรเทาโทษ เห็นควรลดโทษกึ่งหนึ่ง โทษปรับก็ยังคงสูงอยู่ ดังนั้น ในกรณีที่เกิดคดีลิขสิทธิ์ที่ของกลาง มีจำนวนเล็กน้อย ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง จึงมักจะใช้ดุลพินิจในการรอกการกำหนดโทษจำเลย โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 56 ประมวลกฎหมายอาญา แทนการลงโทษปรับ

เมื่อพิจารณาประกอบกับข้อมูลสถิติคดี ปรากฏว่าปริมาณการฟ้องคดีอาญาของศาล ทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง ทั้งหมดในแต่ละปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดีลิขสิทธิ์นั้น ปริมาณการฟ้อง คดีอาญาในปี 2555 มีสัดส่วนคดีละเมิดลิขสิทธิ์ในทางอาญาซึ่งฟ้องใหม่เทียบกับคดีลิขสิทธิ์ทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 98.93¹ ส่วนในปี 2556 สัดส่วนของคดีละเมิดลิขสิทธิ์ในทางอาญาซึ่งฟ้องใหม่เทียบกับ คดีลิขสิทธิ์ทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 95.52² พิจารณาเห็นได้ว่าการบังคับใช้สิทธิ โดยการฟ้อง เป็นคดีอาญาสูงกว่าการบังคับใช้สิทธิทางแพ่งเป็นอย่างมาก อาจกล่าวได้ว่า ในคดีละเมิดลิขสิทธิ์ จะบังคับใช้กฎหมายลิขสิทธิ์ในทางอาญาเป็นหลัก อีกทั้งเมื่อพิจารณาถึงคดีละเมิดลิขสิทธิ์ในทางอาญา

¹โปรดดู บทที่ 2 ตารางที่ 2.1 ตารางสถิติคดีละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญา และอัตราส่วน คดีอาญาลิขสิทธิ์เทียบกับคดีลิขสิทธิ์ทั้งหมดที่ฟ้องใหม่ต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง ในปี พ.ศ. 2554 – 2556

²แหล่งเดิม.

ซึ่งของกลางมีจำนวนเล็กน้อย ในปี 2556 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง ศาลได้ใช้ดุลพินิจ รอการกำหนดโทษมีจำนวนสูงถึง 580 คดี หรือคิดเป็นร้อยละ 57³ ของคดีละเมิดลิขสิทธิ์ในทางอาญา ทั้งหมดที่ศาลได้พิจารณาเสร็จ จากสถิติคดีดังกล่าว สามารถแสดงให้เห็นถึงปริมาณคดีที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง ไม่อาจใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายและวัตถุประสงค์ของการลงโทษตามทฤษฎีการลงโทษเพื่อทดแทนหรือเพื่อข่มขู่และยับยั้งอาชญากรรมได้อย่างแท้จริง

ประเด็นปัญหาประการที่สอง เป็นปัญหาการลงโทษอาจไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษ ในกรณีที่ศาลเห็นว่าโทษปรับขั้นต่ำมีจำนวนสูงเกินสมควร จึงหันไปใช้โทษจำคุก โดยให้รอการกำหนดโทษจำคุกไว้ หากต่อมาผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดซ้ำอีก ศาลจะกำหนดโทษจำคุกที่รอไว้ในคดีแรกแล้วนำมาบวกเข้ากับโทษจำคุกในคดีหลัง มีผลให้ผู้กระทำความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์รายเล็กซึ่งมีของกลางจำนวนเพียงเล็กน้อยต้องรับโทษหนักกว่าผู้ที่ละเมิดลิขสิทธิ์รายใหญ่ซึ่งของกลางมีจำนวนมากกว่า กรณีดังกล่าวทำให้วัตถุประสงค์การลงโทษไม่บรรลุผล ความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายก็จะถูกลดคุณค่าลงเพราะประชาชนทั่วไปอาจขาดความเคารพเชื่อถือต่อกฎหมาย อีกทั้งไม่เป็นธรรมต่อผู้เสียหายผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งมีสิทธิจะได้รับเงินค่าปรับจำนวนกึ่งหนึ่งอีกด้วย⁴

ประเด็นปัญหาประการที่สาม คือ ปัญหาการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลกับการตีความคำว่า “พ้นโทษ” ในเรื่องการขอวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 73 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดกระทำความผิดต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อพ้นโทษแล้วยังไม่ครบกำหนดห้าปี กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ อีก ต้องระวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น” หรือการขอวางโทษทวีคูณ ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 113 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “บุคคลใดกระทำความผิดต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อพ้นโทษแล้วยังไม่ครบกำหนดห้าปี กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ อีก ให้วางโทษทวีคูณ” เช่น ในกรณีที่จำเลยมีเงินไม่เพียงพอที่จะชำระค่าปรับตามคำพิพากษาและมีการขอผ่อนชำระค่าปรับ ต่อมาในระหว่างระยะเวลาผ่อนชำระค่าปรับ หากจำเลยกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวอีก ศาลก็จะไม่อาจพิพากษาวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นหรือวางโทษทวีคูณได้

³โปรดดู บทที่ 2 คู่มือตารางที่ 2.2 ตารางสถิติคดีอาญาข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ ปี 2556 จำแนกตามผลของคำพิพากษา

⁴พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 76

ทั้งนี้ เพราะศาลเห็นว่าจำเลยยังไม่พ้นโทษในคดีก่อน กรณีกลายเป็นว่าจำเลยที่ขอผ่อนชำระค่าปรับ ได้รับประโยชน์จากการตีความคำว่า “พ้นโทษ” กล่าวคือ ทราบว่าจำเลยยังผ่อนชำระค่าปรับอยู่ ศาลถือว่าจำเลยยังไม่พ้นโทษในคดีก่อน จึงวางโทษเป็นสองเท่าหรือวางโทษทวีคูณไม่ได้ แต่จำเลยที่ชำระค่าปรับเต็มจำนวนในคราวเดียวกลับได้รับผลร้าย เพราะศาลสามารถวางโทษเป็นสองเท่าหรือวางโทษทวีคูณในคดีหลังได้ทันทีที่จำเลยชำระค่าปรับครบถ้วน กรณีดังกล่าวไม่น่าจะตรงตามเจตนารมณ์ของบทบัญญัติของกฎหมายมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และมาตรา 113 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534

จากสภาพปัญหาและอุปสรรคในการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ ไม่ว่าจะเป็กรณิเกี่ยวกับปัญหาข้อจำกัดของบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ก็ดี ปัญหาการลงโทษอาจไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษก็ดี หรือปัญหาการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลกับการตีความคำว่า “พ้นโทษ” ในเรื่องการวางโทษเป็นสองเท่า ตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 หรือการวางโทษทวีคูณมาตรา 113 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 ก็ดีนั้น เป็นสิ่งที่ทุกฝ่ายในวงการศึกษาควรตระหนักให้ความสำคัญอย่างจริงจัง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงแนวทางการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ ทั้งตามกฎหมายเก่าและแนวทางการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษในปัจจุบัน หลักกฎหมายและแนวปฏิบัติของศาลในคดีลิขสิทธิ์ และคดีเครื่องหมายการค้า

2. เพื่อศึกษาถึงแนวคิดและทฤษฎีว่าด้วยการใช้ดุลพินิจในการลงโทษ โดยศึกษาข้อความคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจ แนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษ และทฤษฎีเกี่ยวกับวัตถุประสงค์การลงโทษ

3. เพื่อศึกษาถึงหลักเกณฑ์ และแนวทางการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษในต่างประเทศ โดยศึกษาเฉพาะประเทศเยอรมนีและประเทศอังกฤษ

4. เพื่อศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาและหาแนวทางการแก้ไขปัญหาข้อจำกัดของบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ปัญหาการลงโทษอาจไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษ หรือปัญหาการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลกับการตีความคำว่า “พ้นโทษ” ในเรื่องการวางโทษเป็นสองเท่าตามมาตรา 73 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และการวางโทษทวีคูณตามมาตรา 113 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534

5. เพื่อศึกษาหาข้อสรุปและเสนอแนะแนวทางการแก้ปัญหากรณีของการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษจำเลยในคดีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ที่มีโทษทางอาญา

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะได้มีการศึกษาถึงแนวทางการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาล ในคดีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แนวปฏิบัติของศาลในคดีลิขสิทธิ์และคดีเครื่องหมายการค้า แนวคิดและทฤษฎีว่าด้วยการใช้ดุลพินิจในการลงโทษ การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษในต่างประเทศจำกัดเฉพาะประเทศเยอรมนีและประเทศอังกฤษเท่านั้น เพื่อพิจารณาถึงสภาพปัญหาการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ โดยนำมาเสนอเป็นแนวทางแก้ไขการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษให้เหมาะสมและได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของการกระทำความผิดหรือความน่าตำหนิของผู้กระทำความผิดแต่ละราย เพื่อให้บรรลุเจตนารมณ์ของกฎหมาย สอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษแบบแก้แค้นทดแทนและข่มขู่และยับยั้งอาชญากรรม ทั้งนี้ จะไม่ได้ศึกษาไปถึงการใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยความผิดแต่อย่างใด

1.4 สมมติฐานของการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้มีสมมติฐานสามประการ คือ

ประการแรก การใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลางในคดีลิขสิทธิ์ถูกจำกัดโดยบทบัญญัติของกฎหมาย มาตรา 69 วรรคสอง และมาตรา 70 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เนื่องจากมีบทบัญญัติระวางโทษปรับขั้นต่ำไว้มีจำนวนค่อนข้างสูง จึงควรยกเลิกบทกำหนดโทษในส่วนของระวางโทษปรับขั้นต่ำดังกล่าว คงไว้เพียงแต่ระวางโทษปรับขั้นสูงเท่านั้น

ประการที่สอง ปัญหาการลงโทษอาจไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษ หากมีการบัญญัติหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนในเรื่องการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ จะทำให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษมากยิ่งขึ้น

ประการที่สาม ปัญหาการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลกับการตีความคำว่า “พ้นโทษ” ในเรื่องการวางโทษเป็นสองเท่าและเรื่องการวางโทษทวีคูณ ควรเพิ่มเติมหลักการของกฎหมายให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ตามมาตรา 73 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และวางโทษทวีคูณตามมาตรา 113

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 ให้ครอบคลุมถึงกรณีที่ทำเครื่องหมายการค้าความผิดซ้ำในระหว่างขอผ่อนชำระค่าปรับ

ทั้งนี้ เพื่อให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษให้เหมาะสม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษ และเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในเรื่องดังกล่าวอย่างแท้จริง

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยค้นคว้ารวบรวมจากหนังสือ ตำรา ผลงานวิจัย วิทยานิพนธ์ บทความเชิงวิชาการ คำพิพากษาของศาล เอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต โดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 ต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวทางการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ ทั้งตามกฎหมายเก่าและแนวทางการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษในปัจจุบัน หลักกฎหมายและแนวปฏิบัติของศาลในคดีลิขสิทธิ์ และคดีเครื่องหมายการค้า

2. ทำให้ทราบถึงแนวคิดและทฤษฎีว่าด้วยการใช้ดุลพินิจในการลงโทษ โดยศึกษาข้อความคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจ แนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษ และทฤษฎีเกี่ยวกับวัตถุประสงค์การลงโทษ

3. ทำให้ทราบถึงหลักเกณฑ์ และแนวทางการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษในต่างประเทศ โดยศึกษาเฉพาะประเทศเยอรมนีและประเทศอังกฤษ

4. ทำให้ทราบถึงสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาข้อจำกัดของบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ปัญหาการลงโทษอาจไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษ หรือปัญหาการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลกับการตีความคำว่า “พ้นโทษ” ในเรื่องการวางโทษเป็นสองเท่าตามมาตรา 73 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และการวางโทษวิฤคนตามมาตรา 113 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534

5. ทำให้สามารถหาข้อสรุปและเสนอแนะแนวทางการแก้ปัญหากรณีของการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษจำเลยในคดีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ที่มีโทษทางอาญา